

ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ
ЧАСЪТ ЗА ПОСЕТИТЕЛИ

chitanka.info

Аз чувам стъпки
като удари на множество сърца.
Безшумно разрушавам белите стени
и казвам на света:
„Добре дошъл!“

Часът за посетители
започва.

В този час
Антон, сондърът от Тюленово,
върви покрай брега.
Не знам дали е променен.
Лицето му под нефта е желязно.
Антон се спира,
пали, с гръб към вятъра, цигара
и гледа Добруджа.
Не дава лесно
черната си кръв
богатата скъперница.

Здравей, Антоне!
Но Антон мълчи.
Под ватенката
шумоли писмото на сина му:
Мили тате,
квартирата е хубава,
две спирки до завода,
Тате, малкият е слабичък
и плаче. Купихме бюфет и одеяло.

Антон обгръща с поглед
цялата земя.
Той слуша ударите на морето о брега,
свистенето на вятъра,

стенанията на желязото и камъка,
плача на своя внук
и мекото клокочене на нефта.

По скулите му свети залезът.

В този час
дърварите се връщат от Медет.
Върху рида
дърветата изпращат слънцето
и то поставя на главите им
зелени ореоли.
Дърварите се спират,
пущат изморените си брадви
на земята
и гледат моя дом.
Но от дома ми не излиза никой.
Приятели,
ще се завърна скоро.

Тогава ще насядаме върху тревата
и аз ще ви разправа новини,
и ще изпием чаша вино,
стоплено в ръцете ни.

В този час
от бялото летище на Иркутск,
като запратен срещу боговете нож,
излита самолет.
Това е моят самолет.
Сега в креслото ми е седнал друг,
ала посоката е същата:
Иркутск — Пекин — Ханой.
С хиляда километра в час
двигателя преодолява времето.
Загубените часове се връщат.
Слънцето,

навлязло в осемнадесет илюминатора
пак ражда осемнадесет слънца.
Човекът в моето кресло
изтръпва като мен.
Невидим,
като семе на глухарче в синевата,
нетраен,
плах
и уязвим,
той става собственик
на часове и паралели.
Под себе си той вижда.
Ангара,
Сибир
и мъртвите очи на Гоби.
Той вижда по на юг
Шанхай,
пазарите в Ухан,
горещото небе над океана,
гдето зрей
банана и тайфуна,
и още по на юг
бамбуковите лесове на Виетнам,
оризищата
и червените хриле на джонките
в големите реки.
Той вижда всичко
и изтръпва като мен
от мощ и от безсилие.

В тоя час
Румяна, дъщеря ми,
се навежда над учебника.
Кръгът от светлина
е паднал над разтворените страници.
Румяно, дъще моя,
виждаш ли прожектора покрай брега на Пчиня?

Виждаш ли железните ботуши
на снарядите,
конете с подивелите зеници?
Моят взвод лежи
и мълчешком умира под прожектора.
Аз още нося по лицето си
последното дихание на Панайот,
художника,
на Лако от Горубляне
и на тръбача.
Във зъбите ми още скърцат
пясък и барут,
очите ми са още ослепени
от онази нощ.
Румяно,
моего момиче,
аз съм там,
залегнал под прожектора
до другите,
не ме ли виждаш?

Дъщеря ми се навежда над учебника,
въздъхва отегчено
и започва да чете.
Кръгът от лампата
е паднал над разтворените страници.
В тоз час Луи Гийом,
учител от Париж и мой приятел,
завършва класните занятия.
Той слага в чантата си
тридесет тетрадки по история.
Той,
както винаги,
ще трябва да ги прочете
и да поправи историческите грешки.

— Довиждане, учителю.

— До утре, госпожа. —
Вратарката се скрива
и Луи поема неизменния си път за в къщи.

Аптеката.
Клошарят върху пейката.
Кръчмата с двете проститутки.
Инвалидът от Алжир.
Витрината на бижутера.
Сляпата гледачка
при метрото за Венсѐн.

Познавам този път.
По него често сме минавали с Луи Гийом.
Но той не може да поправи
грешките по него
като в тетрадка по история.
Приятелю,
защо не пишеш вече?
В този час
един човек ме гледа
като през ключалка.
Не зная името му
и го отминавам.

В този час
по пътя през Родопите
за Барутин
минава камионът на стопанството.
Звената се завръщат
от тютюневите хълмове.
Аз виждам Барие.
Познавам я по розите
върху полата ѝ,
по чантата на звеновод.
Лицето ѝ не знам,
защото някога я срещнах с фередже.

Ай, Барие,
нима момичето,
което срещнах някога,
си ти?

Под строгите очи на Барие
минават мурите, водите и скалите на Доспат.
С кафява от тютюнев клей ръка
тя дръпва ремъка на чантата
и дава на сина си да бозае.

В голямото небе над камиона
свети първата звезда.

В този час
брзичката, която посадих,
поглежда първата звезда
и сигурно си мисли,
че това е капка дъжд,
която все не пада.
В този час
жена ми пуца бялата завеса
на прозореца.
Аз гледам уморената ѝ сянка.
В стиховете даже
отделих на теб
такова малко място,
мила моя.
Лека ноц.

Сестрата влиза
и стените се прибират по местата си.
— Днес никой не дойде при вас.

Часът за посетители завършва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.